

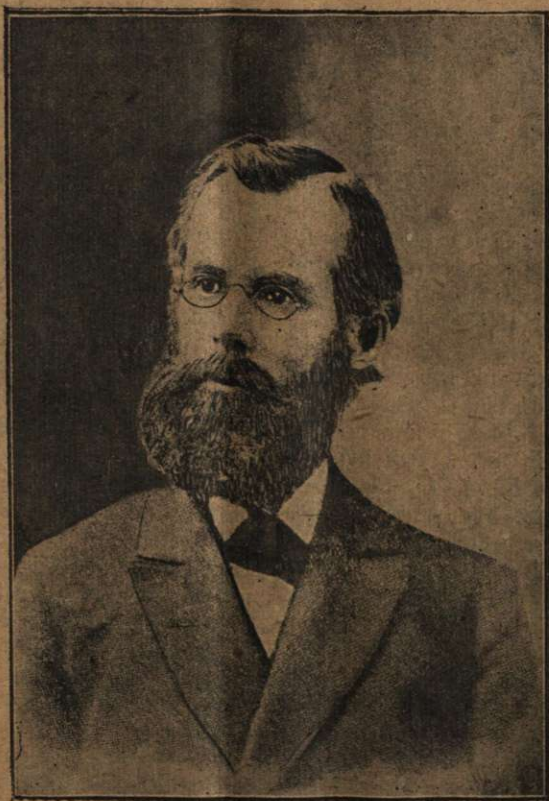
Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul IV.

București.

No. 4.

J. N. ANDREWS
primul Predicator pionier venit din
afară spre a sprijini lucrarea adventă
în Europa.

JUBILEUL NOSTRU.

Anii jubilarî au o deosebită însemnătate, marcând în cursul istoriei amintiri alese. Iată de pildă, nunta de argint și cea de aur au o deosebită însemnătate pentru familie. În veacurile trecute poporul lui Dumnezeu avea rânduit un an jubiliar la fiecare al cincizecilea an care era cinstit cu imnuri, cu studii folositoare sufletului și cu o nouă legătură încheiată cu Dumnezeu.

În chipul acesta avem și noi bucuria de a înfăptui anul jubiliar cincizeci al marelui mișcări mondiale, care vestește lumii apropiata revenire a Mântuitorului. E un eveniment vrednic de considerat, căci Dumnezeu a făcut mari minuni. În țările latine și Elveția lucrarea de pregătire în vederea revenirii Domnului a făcut pași holărâți prin mijlocirea nobilului bărbat al lui Dumnezeu, J. N. Andrews iar în 1878 dădă prima dovadă de succes prin aceea că în orașul Christiania din Norvegia se înființă prima noastră Comunitate în urma activității de câteva luni a lui J. G. Malleson. Această mișcare adventă se răspândi apoi în Anglia, România și mai ales în Europa centrală și răsăriteană, unde a făcut progrese vrednice de recunoștință sub conducerea fratelui L. R. Conradi.

Care e rostul și însemnătatea acestei sărbători? Mai întâiu să ne dea prilej de recunoștință și de încurajare gândind la bărbații și comunitățile ce au făcut jertfe alese spre a duce *Cuvântul vieții* în toate țările. Dacă ne amintim mai ales de obositoarele lupte dela începutul activității noastre, de sforțările extraordinare din decursul

acestui lung războiu și de desvoltarea deosebită a lucrării noastre, inima noastră trebuie să se umple de multă bucurie și laudă către Dumnezeu, care ni-a încredințat solia aceasta și care ne-a condus și ne-a ajutat în decursul anilor acestora cari s'au scurs.

Apoi sărbătoarea aceasta să ne fie un nou îndemn spre devoțiune. Noi să ne străduim după o viață de mai multă și mai profundă biruință și să ne consacram lui Dumnezeu împreună cu fiii noștri și mijloacele noastre spre mai mult serviciu. În spirit, cât și în credință să rămânem credincioși vechii mișcări advente. Lucrul nu s'a sfârșit, ci putem spune chiar că deabia a început. Singura speranță a Europei, sdrobilă și rănită din cauza păcatului și a războiului este numai în mângâierea, puterea și iubirea lui Hristos.

Sabatul dela 16 August este ziua noastră comemorativă, în care se va ține în toate Comunitățile noastre o oră de mulțumire și devoțiune față de Dumnezeu. Noi am primit atâtea binecuvântări dela Dumnezeu și atâtea ajutor din partea Conferinței Generale, încât ne simțim îndemnați ca în ziua aceasta să dăm cu toții un dar jubiliar. Acest dar se va aduna la încheierea zilei comemorative și sperăm că el va fi dat cu inima și mâna larg deschisă.

Sumele acestea vor fi întrebuințate spre a se construi un spital misionar lângă Lacul Victoria în Africa răsăriteană, pentru care ar fi nevoie de vreo 10.000 dolari. Scriitorul am fost de curând acolo, am văzut locul pe care trebuie să

se construiescă și am vorbit chiar cu doctorul care se află de mult acolo. Cu ocazia aceea am putut vedea sute de bolnavi cari așteptau scăpare din suferințele lor. Acest „Spital al Jubileului Misionar“ va

fi un vrednic monument în amintirea jubileului nostru de cincizeci de ani.

L. H. Christian.
Președinte al Diviziunii
Europene.

Către conferințele: Muntenia, Moldova, Transilvania și Banat ale Uniunii A. Z. Ș. din România.

INȘTIINȚARE.

Potrivit Art. 53 din Organizația Bisericească a Uniunii A. Z. Ș., în anul acesta — după patru ani dela organizarea Uniunii noastre — urmează să aibă loc conferința sau adunarea generală. Aducem deci cu bucurie la cunoștința tuturor membrilor Uniunii A. Z. Ș. din România, că conferința, adică, adunarea generală va avea loc anul acesta în București, dela 9—14 Septembrie.

La această adunare generală Conferințele vor trimete delegați, și anume **unul pentru Conferința însăși și câte unul de fiecare sută de membrii.** Dacă o Conferință are de pildă 1000 de membri, ea are dreptul a trimete un delegat pentru Conferința însăși și câte unul pentru fiecare sută de membrii, adică total 11 delegați.

Delegații trebuie aleși din vreme și numele lor trebuie înaintate din vreme la sedtul Uniunii din București, pe adresa Secretarului, Fr. Florea Dumitru, strada Labirint 116.

Atragem atenția că numai delegații aleși de Comitetul Conferinței respective au dreptul la alocații pentru călătorie și întreținere, acordate de Conferința din care fac parte delegații. Toți ceilalți membrii doritori de a lua parte la această adunare generală, sunt bineveniți, ba chiar din inimă invitați să ia parte, însă pe spesele lor. Cei cari vor veni la această Conferință, din motive de prevedere, sunt rugați să-și aducă pături pentru învelit.

Având în vedere greutatea găzduirii, este de dorit ca Președinții Conferințelor respective să binevoiască a comunica exact numărul și numele persoanelor cari doresc să participe, spre a putea lua din vreme măsuri de găzduire.

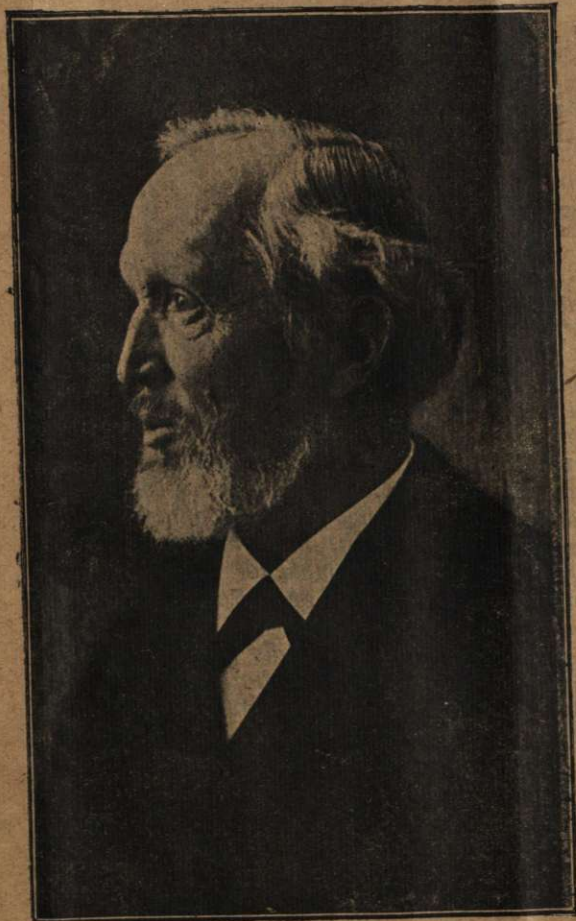
P. P. Paulini.

București, 25 Iunie 1924.

Uși deschise prin providența divină.

Toldeauna Tatăl din cer a lucrat mai înainte, decât poporul care-l iubește, în anumite locuri, pentru ca trimeșii Săi să fie umpluți de cu-

în inimă fericita nădejde și cari țineau adevărata zi de odihnă au putut să se unească, la începutul zilei mult așteptate, cu noii câș-

J. Erzberger

un bătrân luptător european în vestirea soliei advente.

raj, văzând că ajung câteodată să adune snopi de unde nu semăna-seră. În chipul acesta și rămășița acelor cari din vechime aveau

țigași formând sâmburele Comunității finele. Când a venit fr. Andrews în Europa, prin Germania nu se știa nimic despre credincioșii cari țineau Sabatul. În Elveția se formase o mică grupă de Sabatiști francezi, între cari se află și Fr. Erzberger, care la 1870 fusese înălțit în America pentru serviciul de predicare, și fratele A. Vuilleumier care în urma unor studii de patru ani făcute în Statele Unite ale Americii, a întovărășit pe fratele Andrews.

Când, fr. Andrews vizită Germania în 1875, veni în contact cu grupele acelea născute prin lucrarea directă a lui Dumnezeu în părțile apusene ale Germaniei. Apoi merge acolo fr. Erzberger și în urma activității sale botează acolo la 8 Ianuarie 1875 primele opt suflete. Aceștia se uniră cu alți douăzeci cari erau mai de mult acolo. Văzând perspectivele de acolo, fr.

Andrews rugă pe frații noștri din Statele-Unite să caute oarecari tineri germani capabili și să-i formeze pentru a-i trimite în Europa. Acest apel

săruiitor îndemnă pe fr. Mccoy ca în iarna lui 1878 să încurajeze pe autorul acestor rânduri să urmeze școala din Battle Creek. La 1879 autorul se întâlnește la Battle Creek cu fr. Andrews, în timpul vizitei sale acolo.

Dela 1882 autorul a putut organiza câteva comunități germane între Germanii proveniți din Rusia. Iar aceste

Comunități începură să trimească în Rusia nu numai scrisori, ci pe propriile lor cheltueli plecând doi credincioși dintre ei spre a semăna acolo sămânța adevărului. Între timp, se dovedește ce poate face un predicator viu care cunoaște limba și moravurile popoului țării în Europa, prin fapta fratelui Malfeson, care delă 1870 până la 1886 a adunat laolaltă

peste 600 de păzitori ai Sabatului în orașele mai mari ale Scandinavei. În Anglia lucrarea a fost începută la 1878 de fr. Loughborough. După moartea fratelui Andrews locul lui fu ocupat de fr. B. L. Whitney în Iulie 1883. Frații Haskell și Butler au vizitat Europa, iar în 1885 chiar și sora E. G. White. În Septembrie 1885 fu înființată conferința Elvețiană, din care făceau parte zece comunități cu 224 membri. La sfârșitul anului acelaia aveam cam 900 de membri în Europa cari țineau Sabatul.

În urma cerinței stăruiitoare, au-

torul veni în Ianuarie 1886 la Basel. Acolo se află o mare instalație de editură, dar nu erau colportori organizați. Mai erau acolo și un număr de lucrători; dar lucrarea era neobișnuit de mică. Fr. Butler dădu autorului sfatul ca să-și îndrepte

L. R. Conradi

conducător pionier al lucrării și președinte al Diviziunii Europene timp de mulți ani.

atenția spre predicarea cuvântului ca și în Statele-Unite. Cu toate că se hotărîse chiar în Februarie ca să meargă în Rusia, fu totuși rugat să lucreze între germanii din Lausanne împreună cu fratele Erzberger. Frații avuseseră acolo într'un timp îndelungat prea mici succese. În Mai se întemeie o comunitate cu 30 membri între cari era și fr. Frauchiger.

În Iunie scriitorul vizită pe cei ce țineau Sabatul în Germania apuseană, și cari nu mai văzuseră de zece ani un predicator în mijlocul lor și cari se hotărîră acum din

nou să trimeată darurile lor la Basel.

În drum spre Rusia, scriitorul vizită puștii sabațiști din România. Fr. Aslan se hotără, să vie la Basel; pentru lucrarea de acolo însă trebuia ca mai târziu să se pună o nouă și definitivă temelie în alt loc. În Crimeea scriitorul găsi un număr de Sabatiști, ținū toată toamna un număr de conferințe publice și în urma unui botez înființă la 30 Iulie prima noastră comunitate din Rusia. În aceeași zi șeriful ne luă pașaportul, și trebuia să stăm 40 de zile la închisoarea din Pericop, până când Mr. Lathrope, din Detroit, trimisul Statelor-Unite, care cunoștea foarte bine comunitatea noastră, ne liberă în urma unor energice intervenții la autoritățile din Petersburg. Vizitând colonia depe Volga, aflarăm o grupă de opt membrii, pe cari îi câștigase fr. Laubhan.

La întoarcere întemeiarăm în Basel și Zürich comunități germane, vizitarăm Germania apuseană și Hamburgul și adunarăm primele daruri în 1887 pentru formarea Misiunii în Hamburg. Scriitorul voia din toată inima să ducă mai departe în mod permanent lucrarea în Germania și deaceia închiriasă o casă în Stuttgart; dar îmbolnăvinduse fr. Whitney, planul fu întrerupt. În Iulie 1887 fr. Laubhan fu întărit prin binecuvântare la Basel. Scriitorul folosi apoi oarecare timp pentru easa de editură și pentru formarea colportorilor. În August au fost vândute primele exemplare din „Vieața lui Hristos” în Basel și după mari greutăți lucrarea de colportaj fu începută și în sudul și vestul Germaniei.

În Septembrie scriitorul a ținut adunări mari în Olanda în urma cărora ni se alipiră primii cinci Sabatiști. La 13 Oct. fr. Whitney

se înapoia în America și fr. Holser îi luă locul. În Aprilie 1889 scriitorul se duse cu fr. J. Böttcher și alții la Hamburg. După un șir de conferințe, întemeiarăm acolo în Noembrie o comunitate.

În purtarea Sa de grije, Dumnezeu ne conduse în singurul stat al Germaniei, în care am putut obține dreptul atât de a lucra ca o Comunitate cât și în alte multe privințe, fiind recunoscuți ca Societate Misionară. La 1890 scriitorul află că în Ungaria sunt vechi Sabatiști și căutând să viziteze pe ultimii cari mai rămaseră, putu să câștige pe presbiterul bapțiștilor germani, care făcu începutul primei noastre comunități în Ungaria. În vizita ce făcu în Rusia întări prin binecuvântare chiar în miezul nopței pe primul predicator rus. Apoi vizită pe fr. Anthony în Constantinopol, care făcuse tot drumul din California pe propria sa cheltuială, urmând impulsia de a lucra, în care timp câștigase mai multe suflete între cari și pe fr. Baharian. Pentru prima dată scriitorul vizită atunci și pe Sabatiștii din Rusia răsăriteană.

Pe atunci erau 1600 de membrii în Europa. Într'o călătorie mai îndelungată prin Rusia până la Transcaucaz, organiză scriitorul prima comunitate în Dobrogea românească. La 1893 se obținū primul teren al misiunii în Hamburg; la 1894 avu loc prima conferință. Atunci mutarăm lucrarea de editură dela Basel la Hamburg, începurăm lucrarea în Boemia și câștigarăm un număr de membrii în Prusia răsăriteană.

Până la 1900 avurăm o continuă creștere a numărului membrilor putând întemeia comunități în diferite capitale ale Europei. Atunci a fost clădită școala și sanatoriul din Frie-

densau. În 1904 am vizitat Palestina, și după ce am înființat o comunitate în Cairo, am primit invitația din partea guvernatorului Africei germane de est să înființăm acolo prima stație misionară. La a doua vizită a mea în Africa am înaintat lucrarea până la lacul Victoria. După aceasta am vizitat și Africa de sud. La 1907 Diviziunea Europeană a ajuns să se susțină singură, și de atunci am putut începe să lucrăm an cu an în tot mai multe câmpuri noi: precum în Eritrea între Abisinieni, în insulele Mauriciu, în Persia și însfârșit în Africa apuseană, unde am întins lucrarea cu ocazia vizitei mele în 1913|14 până la Sierra Leone, Coasta de Aur și Nigeria. În felul acesta la izbucnirea războiului vizitasem toate câmpurile. Câmpurile erau pretutindeni bine luate în stăpânire și lucrarea se răspândia. Instituțiile din Europa se aflau în bună stare financiară, iar numărul membrilor

se ridicase la peste 35.000. Chiar izbucnirea bruscă a războiului și cu cei cinci ani ai săi n'au fost în stare să slăbească sau să nimească lucrarea noastră; numărul membrilor Comunității noastre, dimpotrivă, a crescut. Evanghelia împărăției ajunsese în adevăr la toate popoarele Europei. În toate țările principale se înființaseră puternice Conferințe și Uniuni. Activitatea noastră binecuvântată din ținuturile păgâne ne asigură în cele din urmă un loc între vechile societăți Misionare ale Europei. Domnul a făcut lucrări mari pentru poporul Său. El a făcut lucruri minunate înaintea fiilor Săi, i-a apărut în timpurile grozave ale războiului, așa că n'am fost nevoiți să închidem niciuna din instituțiile noastre. Fiind un corp în Hristos, putem merge înainte spre noi victorii. Lui Dumnezeu fie mărire!

L. R. Conradi.
Director Misionar.

PUTEREA EVANGHELIEI.

Abraam a fost trimis de Dumnezeu ca prim misionar din Ur al Caldeei în pământul Canaan, unde a înălțat în tot timpul câte un altar și a predicat Evanghelia.

„Credință având, stătut vremelnice în pământul făgăduinței ca în pământ străin, locuind în corturi, cu Isaac și Iacob, împreună moștenitorii aceleiași făgăduințe, pentru că așteptă cetatea ce are temelii, al cărei meșter și întemeietor este Dumnezeu“. Ebr. 11, 9, 10.

Acesta a fost primul pas însemnat în marea mișcare misionară, care astăzi și-a atins punctul culminant, când „se predică Evanghelia împărăției ca o mărturie la toată lumea“,

înainte de a veni sfârșitul și să fie binecuvântate în el, după cum s'a făgăduit lui Abraam, toate națiunile pământului. Mat. 24, 14. Fac. 12, 3.

„Când s'a împlinit însă timpul“, apărut fiul lui Dumnezeu, seminția lui Abraam, „să caute și să mântuească ce eră pierdut“, „și prinr'ansul să împace toate față de Sine, făcând pace prin sângele crucii Sale“. Luc. 19, 10; Col. 1, 20.

Acum, în timpul noului legământ, venise timpul, potrivit Cuvântului, să audă glasul bunului Păstor și să fie aduse în staulul turmei spirituale a lui Dumnezeu și alte oi, cari nu erau în staulul acela, și anume toți cei cari „în orice popor, se tem de

El și lucrează binele“, după cum recunoștea Petru.

Saul, care la moartea lui Ștefan fusese mai întâiu martor acuzator al vărsării sângelui aceluia își recunoscu rățacirea și deveni acel puternic bărbat al lui Dumnezeu, maestru misionar care nu se rușină de Evanghelia lui Hristos, puterea lui Dumnezeu, spre mântuire la tot cel care crede și pe care a purtat-o în tot cursul vieții sale până la marginile imperiului Roman, până unde duceau toate căile comerciale și militare.

Dumnezeu nu ia în răs începuturile cele mici. Cu viziune profetică Domnul a profetizat triumful final al lucrării Sale, când a comparat împărăția Cerului cu o sămânță de muștar „pe care un om a luat-o și a semănat-o în țarina Sa“, o sămânță foarte mărunță care totuș a crescut până a ajuns un pom mare, așa încât „pasărilor de sub tot cerul au venit și au locuit între ramurile sale“. Mat. 14, 31. 32.

Pilda aceasta cu sămânța de muștar se potrivește foarte bine propriei noastre lucrări misionare.

Incepând foarte mărunț acum cincizeci de ani, a crescut până a ajuns un copac mare. Trăim astăzi în zile în cari această profeție se împlinește sub ochii noștrii în marea mișcare ce vestește apropiata revenire a Domnului, veste care a început să meargă cu pași victorioși din zilele apostolilor în lumea întreagă, făcând cunoscut lumii că Împăratul împărățiilor în curând va veni „să adune din cele patru vânturi pe aleșii Săi, dela o margine a cerului până la alta“ și pentru a duce în locuințele veșnice, „marea mulțime, pe care nimeni nu poate să o numere, dintre toate neamurile și popoarele și limbile“, care a fost arătată în viziune văzătorului depe Patmos, ca fructe ale durerii sufletului Domnului și Mântuitorului nostru. Mat. 24, 31; Apoc. 7, 9.

Lucrurile vor ajunge la desăvârșire atunci, în dimineața acela mândră, când toate, în cer și pe pământ vor fi adunate la un loc, sub conducerea unică a lui Isus Hristos, Domnul și Împăratul nostru. Efes. 1, 10.

W. K. Ising.

Secretar al Diviziunii Europene.

MISIUNEA INTERNA ȘI EXTERNA.

Ceeace deosebește Creștinismul de alte religii este mai ales acel dor intern pe care-l simte creștinul, de a ajuta altora și de a face cunoscut vestea cea bună. Lucrul acesta se potrivește și pentru păgânii cei simpli din Africa. Ei spuneau adesea: „Minunat lucru; oamenii din Europa nu ne cunosc și cu toate acestea se îngrijesc atât de mult de noi“. Odată, când au sosit daruri adunate în Europa de copii și când le-am spus lucrul acesta, unii spu-

neau cu lacrimi în ochi: „Așa ceva, numai creștinii pot să facă! Noi am fi cheltuit și paraua cea mai mică, și n'am fi dat nimic niciodată pentru prietenul nostru. Dar copiii aceia jertfesc bucuros tot ce au pentru oameni cu totul străini, pe cari nu i-au văzut, și nici nu se știe dacă îi vor vedea vreodată“.

Ramura misiunii interne are datorita de a produce în inima membrilor dorul acela intern de a lucra pentru alții. Acești „alții“ sunt în

primul rând după înțelesul biblic, cel pe care-i putem numi „aproapele nostru“ (Ioan 1, 41. 42). Natural că în primul rând sunt cei din patria noastră. Dar uitându-se cineva la un lucru prea apropiat ajunge de multe ori să nu mai vadă departe. Un mare câștig e dacă ne ocupăm și de cei din depărtare. Comunitățile sunt puse în legătură cu lucrarea de avertizare a lumii întregi. Cunoștințele cu adevărat creștine se aprofundează. Un nou vânt plin de viață însuflețește pe fiii lui Dumnezeu pe pământ. Căutăm să se rezolve grelele probleme religioase și etice cari se ivesc în țările păgâne; Biblia ajunge să fie mai profund cercetată. Făgăduințele Domnului se împlinesc cum stă scris în Marcu 16, 17. 18.

Când creștinismul prin misiunea externă s'a fixat într'o anumită regiune, și se organizează comunități între creștinii veniți dintre neamuri, se înființează și acolo misiunea internă, spre a îndruma pe tinerii membrii ai Bisericii lui Hristos să-și îndeplinească datoriile lor și să se

împărtășească de privilegiile ce le au. Nimic nu este mai îmbucurător, decât să vezi, cum și aci se dezvoltă imediat spiritul misionar. Pe când scriitorul acum 12 ani căută în Africa răsăriteană să prezinte Comunității negrilor nevoile păgânilor de lângă Lacul Nyanza și întrebă, dacă ar fi cineva dispus, să meargă ca evanghelist (lucru de două ori mai greu pentru un negru) să facă sacrificiul de a părăsi patria pentru un timp nehotărît, se ridică aproape toată Comunitatea. Cele patru familii de învățători cari au fost alese pentru acele locuri au dus totul cu răbdare în timpul răboiului, prin foame, boală și moarte, rămânând la postul lor fără vreun salariu material, îndeplinind și astfel serviciu prețios și credincios între ceilalți misionari.

În felul acesta misiunea internă aduce flori frumoase în misiunea externă.

E. Kotz.

Secretar al Departamentului
Misiunii Interne din Diviziunea Europeană.

UNIREA ȘI UNITATEA ÎN COMUNITĂȚI, VA FI REZULTATUL ACTIVITĂȚII LOR.

„Dacă Adventiștii de Ziua Șaptea se vor ridica cu toții și vor face lucrarea încredințată lor, adevărul va fi prezentat orașelor noastre neglijate, și anume prezentat clar, în linii distincte și în puterea Spiritului.... Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie atât de serios și credincios în lucrarea pentru Domnul, încât orice egoism să fie îndepărtat din viața lor. Lucrătorii Domnului vor vedea atunci totul față către față și brațul Domnului, a căruia

putere a fost văzută în viața lui Hristos, va fi descoperit. Increderea va fi restabilită, în toate Comunitățile va domni mare unitate în toate rândurile“. Mărturii.

„E un mister că nu sunt sule la lucru acolo, unde azi nu este de cât numai unul. Universul ceresc e uimit și mirat de apatia, de răceala și de lipsa de activitate a acelor, cari se numesc pe ei fii și fiice ale lui Dumnezeu“. Idem.

UN SPITAL PENTRU COLONIA KENYA.

A fost o nespūsă bucurie pentru noi cei de aci aflând dela conducătorii misiunii, că ar fi speranțe destul de întemeiate, că anul acesta

cam 60—90 % din populație. Afară de acestea mai sunt și alte boli grele cari fac mari ravagii în popor din cauza neștiinței în care trăesc.

Caz de „Yaws”, un fel de lepră obișnuită prin Africa.

vom putea să vedem împlinindu-se, cu ocazia Jubileului, dorința și nevoia noastră, de a avea aci un spital. De abia ne veni să credem, și mulțumim bunului Dumnezeu că ni-a ascultat rugăciunile.

Nevoia după un spital este aci foarte simțită, spre a putea da bieților oameni un tratament medical mai potrivit pentru multele lor suferinți. Cea mai frecventă boală este un fel de lepră și de sifilis, numit „yaws”; de boala aceasta suferă

Oricât de primitive ar fi instalațiile noastre de azi, tot avem la stațiune șaptezeci de bolnavi, iar în anul trecut am tratat peste 24.000 de cazuri de boală. Mulți bolnavi vin din locuri de părătate cale de multe zile, spre a fi vindecați la noi. Cele două figuri alăturate arată cazuri tipice de ceea ce avem de văzut aci mai în fiecare zi.

Misiunea noastră medicală ne-a fost de mare folos. Ea făcut să se înlătore prejudecățile și prin influența sa ni s'a îngăduit să înființăm multe școli în locuri, cari altfel ni-ar fi fost închise. Mulți din cei vindecați la noi vin acum să afle ceva și despre Mântuitorul sufletelor lor.

Suntem nespūs de recunoscători că s'a făcut planul ca să se construească un spital corespunzător cerințelor sanitare, în locul co-

libelor de pământ pe cari le avem acum și cari slau' mereu în primejdie de a se dărâma din cauza multor insecte distrugătoare.

Plini fiind de aleasa speranță pe care ni-a procurat-o vestea că ni se va da un ajutor, mulțumim cordial atât din partea noastră cât și din partea bieților oameni ai locului, tuturor celor ce cu inimă voioasă vor contribui la realizarea planului nostru.

Dr. G. A. Madgwick.

Căminul și familia.

Învățământul religios în familie.

(Testimonies, Vol VI, p. 119).

Cel care vrea să ducă lumii ultima solie a harului, ar trebui să socotească de a sa datorie, să învețe pe părinți însemnătatea învățământului religios în familie. Marea mișcare de reformă trebuie să înceapă înfățișând atât părinților cât și copiilor principiile Legii lui Dumnezeu. Îndată ce s'a arătat pretențiile Legii lui Dumnezeu, îndată ce bărbații și femeile s'au convins că trebuie să asculte, trebuie să li se arate, ce răspundere le revine lor și copiilor lor, prin hotărîrea luată. Trebuie să li se arate că singurul adăpost contra răului ce trage lumea în pierzare, este supunerea față de cuvântul lui Dumnezeu. Părinții dau copiilor lor exemplu de supunere, sau de nesupunere. Prin pilda și învățătura lor, părinții hotărăsc singuri, în cele mai multe cazuri, care să fie soarta membrilor familiei lor. În viața de mai târziu, copiii vor fi ceace au făcut părinții din ei.

Mulți părinți, dacă ar putea să vadă și să înțeleagă efectele purtării lor, cum adecă prin pilda și învățătura lor sprijinesc și dezvoltă, fie puterea păcatului, fie a vieții curate, și-ar schimba viața cu siguranță. Mulți s'ar lăsa de obiceiurile și deprinderile lor.

Predicatorii trebuie să arate în adunările lor însemnătatea acestor ches-

tiuni și să facă pe părinți să-și dea bine seama de datoriile lor, atâta vreme neglijate. Desvoltarea învățământului religios în familie va înlătură mai bine ca oricare alt mijloc fariseismul și împotrivirea față de adevăr. Cele mai multe speranțe ale noastre sunt întemiate pe desvoltarea credinței în familie.

Aceasta ne dă bune perspective pentru întoarcerea întregii familii la adevărul lui Dumnezeu.

Caz de „Yaws”, un fel de lepră obișnuită prin Africa.

(Vezi pag. 58)

Rugăciunea în familie.

(Testimonies, Vol. VII, p. 42—44).

Dacă e vreun timp, în care fiecare casă trebuie să ajungă o casă de rugăciune, atunci e cel de față. Necredința și îndoiala predomină. Nedreptatea crește. Corupția curge prin vinele noastre, și răsvrătirea împotriva lui Dumnezeu se manifestă în viață. Robite de păcat, puterile sufletului sunt stăpânite de satan. Sufletul e ținta atacurilor sale și dacă nu se va înlina o mână puternică, să salveze pe om, el va merge acolo unde-l conduce marea răsvrătitor.

Și totuși se găsesc preluși Creștini în aceste zile foarte primejdioase, cari nu cultivă rugăciunea în familie. Ei nu onorează pe Dumnezeu în familia lor și nu-și învață copiii să iubească și să respecte pe Dumnezeu. Mulți, atât s'au depărtat de El, încât li se pare că ar fi o pedeapsă când ar trebui să se apropie de El. Ei nu pot să se apropie „cu deplină încredere de scaunul harului“ (Ebr. 4, 16), sau să „ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără gânduri rele“. 1 Tim. 2, 8. Ei n'au o legătură vie cu Dumnezeu. Ei au forma temerii de Dumnezeu, dar nici o putere.

Cândul, că rugăciunea nu e ceva de mare însemnătate, e una dintre cele mai fructuoase invenții ale lui satan spre a pierde suflete. Rugăciunea e punerea în legătură cu Dumnezeu, care e izvorul înțelepciunii, puterii, păcii și fericirii. Isus se rugă cu „strigăt tare și cu lacrimi“. Ebr. 5, 7. Pavel îndeamnă pe credincioși să se roage „fără întrerupere“ (1 Tes. 5, 17) în orice timp potrivit cu rugăciune și rugămintă (Efes. 6, 18) să se apropie de Dumnezeu și să facă cunoscute lui Dumnezeu cererile lor cu „mul-

țumire“. Fil. 4, 7. „Rugați-vă unul pentru altul“ scrie Iacob. „Mult poate rugăciunea fierbinte a drepțului“. Iacob 3, 16. (Cornil.).

Părinții ar trebui să tragă în jurul copiilor lor un gard de rugăciuni sincere și fierbinți. Ei trebuie să se roage cu deplină credință, cerând ca Dumnezeu să rămâie cu ei și ca îngerii sfinți să-i apere pe ei și pe copiii lor de puterea sălbatecă a lui satan.

În fiecare familie ar trebui să fie hotărât un anumit timp dimineața și seara pentru rugăciune. Cât de bine le stă părinților, când înainte de gustare își adună copiii lor mulțumind lui Dumnezeu pentru că i-a apărut în timpul nopții și cerându-I sprijin, conducere și purtare de grije pentru cursul zilei! Iar când vine seara, cât de frumos le stă părinților când se adună din nou cu copiii lor în fața Domnului, spre a-I mulțumi pentru binecuvântările date în ziua trecută!

Serviciul de rugăciune trebuie să fie condus de tatăl, iar în lipsa lui de mama, alegând spre cetire un pasagiu atrăgător și ușor de înțeles. Serviciul de rugăciune să fie scurt. Dacă se cetește un capitol lung și se mai rostește și o rugăciune lungă, serviciul acesta devine obositor, și toți au un sentiment de ușurare, când se termină. Dumnezeu este desonorat când ora de rugăciune și devoțiune este făcută fără viață și obositoare; când e așa de plictisitoare și puțin atrăgătoare încât copiii se tem de ea.

Părinților, faceți cât mai fermecător serviciul de rugăciune. Nu e motiv pentru care timpul acesta să nu poată fi cel mai plăcut și mai atrăgător din cursul zilei. Dacă s'ar lua câțiva timp pentru pregătire s'ar putea face atrăgător și folositor.

Din când în când s'ar mai putea introduce câte o schimbare în serviciul de rugăciune. S'ar putea pune întrebări privitoare la Cuvântul cetit și s'ar putea adăuga câte-va potrivite și bine simțite cuvinte. S'ar mai putea cânta și o cântare de laudă. Rugăciunea să fie scurtă și nimerită. Cel care are conducerea în rugăciune trebuie să mulțumească lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui și să-L roage pentru ajutor, prin cuvinte simple, dar călduroase. Potrivit cu împrejurările, s'ar putea da loc și copiilor să cetească și să se roage.

Numai în timpul veșniciei se va vedea cât bine a adus acest serviciu de rugăciune.

Vieța lui Abraam, prietenul lui Dumnezeu, a fost o viață de rugăciune. Oriunde își înfișează cortul, clădiă în imediată apropiere și un altar, pe care aducea jertfa de dimineața și de seara. Când își desfășeă cortul, altarul rămânea pe loc. Dacă venia la altarul acela un Canaanit nomad, știa cine fusese acolo. Dacă își întindea acolo cortul, repară altarul și se rugă viului Dumnezeu.

Așa ar trebui să fie luminători ai lumii, familiile creștine. Din sânul lor ar trebui să se înalțe rugăciuni spre Dumnezeu, ca un miros bine plăcut, în fiecare dimineață și seară. Atunci ca roua se vor revărsa binecuvân-

tările Sale peste cei ce se roagă.

Părinților adunați-vă copiii în jurul vostru în fiecare dimineață și în fiecare seară, și ridicați inima voastră

Mme Catherine Revel, născută în 1830, bunica prof. A. Vaucher dela Seminarul din Collonges, prima persoană care a primit adevărul cu privire la Sabat și cea mai bătrână membră a Comunităților din Europa.

spre Dumnezeu cerând cu umilință ajutorul Său. Vieța voastră este expusă la felurite ispite. În fiecare zi primejdii se adună pe cărarea

dănarului și a bătrânului. Cel care vrea să ducă o vieată plină de răbdare, iubire și de bucurie, trebuie să se roage. Numai când cerem cu stăruință ajutor dela Dumnezeu, putem câștiga biruința asupra eului personal.

În fiecare dimineață consacrați-vă din nou lui Dumnezeu, voi și copiii voștri, pentru ziua ce vă stă în față. Nu faceți socoteli asupra anilor și lunilor din viitor, căci acelea nu vă aparțin. Vouă vi se dă numai o zi scurtă. Lucrați deci în timpul orelor ei pentru Maestru, ca și când ar

fi ultima voastră zi pe pământ. Prezentăți lui Dumnezeu toate planurile voastre, și vedeți dacă se potrivesc cu voința Lui, sau dacă trebuie să le părăsiți. Luați planurile Sale în locul planurilor voastre, chiar dacă primirea celor divine ar cere să părăsiți planurile voastre cele mai scumpe. Așa făcând, viața voastră se va apropiă tot mai mult de chipul celei divine, și „a lui Dumnezeu pace, care întrece orice pricepere, va păstră înima și gândul nostru în Hristos Isus“. Fil. 4, 7.

DIN CÂMPUL MISIONAR.

*Vine Domnul în curând
Din cer dela Tatăl Sfânt.
Nu gândești că e de vreme,
Ia vă uitați câte semnă.
Eu mă uit aci la noi
Și cred c'așă-i și la voi.*

*Toți acei cari-s pătați,
Mult se 'nalță ca 'nvățați;
De se 'ntâlnesc cu oricare,
Tot le spune reformare,
Reformă și reînviere,
Cei ce nu fac așă, pier.*

*Asta chiar de mult s'a zis,
In Ioan iată stă scris:
„Ai noștri care nu sunt.
Ei ies fără de cuvânt.
De-ai noștri dacă-ar fi fost,
Ar fi stat la al lor post“.*

*Pentru-aceea au ieșit,
Ca să fie împlinit.
Cuvântul, după cum spune:
„Mulți Hristoși se văd în lume“.
Aceștia toți Hristoși
Și apostoli mincinoși,*

*Nu fac decât desbinare,
Oprind orișice lucrare.
Dar noi în Domnul sperăm,
Alte-altoaie așteptăm,
Să vie să altoească,
Domnul să facă să crească.*

*Din cei ce-au fost încântați
Se văd acum înșelați.
Cum să facă, se gândesc,
Să se întoarcă, nu 'ndrănesc.
Domnul când li-o porunci,
Cu iubire vor veni.*

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 36. — 30 August.

A doua călătorie în Egipt a fraților lui Iosif.

Textul biblic: 1 Moise 43.

De memorizat: „Cel ce-și ia seamă la vorbă, ală bine, și cel ce se încrede în lehova, fericii va fi”. Proverbe 16, 20.

1. Când grâul, pe care îl aduseseră din Egipt frații lui Iosif, eră aproape terminat, foamea totuș mai eră în țară. Iacob, chemă la sine pe fiii săi, și le zise: „Duceți-vă iarăș de cumpărați bucate!”

2. Apoi Iuda îi spuse tatălui său: „Deci de vei trimite pe fratele nostru Benjamin cu noi, noi ne vom pogori, și-ți vom cumpăra bucate; iar de nu-l vei trimite nu ne vom pogori, căci omul acela mi-a zis: „Voi nu veți vedeă fața mea, de nu va fi fratele vostru cu voi. . .” „Trimete pe băiat cu mine, și ne vom sculă și vom merge, ca să trăim și să nu murim, și noi și tu și copiii noștri. Eu răspund pentru dânsul; din mâna mea să-l ceri, pe el; de nu îl voi aduce, și nu îl voi pune înaintea ta, vinovat voi fi către tine în toate zilele vieții mele”.

3. Fiindcă aveau trebuință de grâu spre a putea birui foamea, Iacob dădu voie ca să plece și Benjamin. El le spuse să ducă acelu bărbat, un dar, spre a putea câștiga mai mult iubirea lui. El le spuse deasemenea: „Luați din nou argintul în mâinile voastre, și argintul care l-ați aflat în gura sacilor voștri duceți-l înapoi în mâinile voastre; poate aceasta s'a făcut din greșeală. Și luați și pe fratele vostru, și sculându-vă întoarceți-vă la acel om”. Apoi el se rugă ca bărbatul din Egipt să aibă iubire de ei, și să dea voie lui Simeon și lui Benjamin să se reîntorcă la el.

4. Fiii lui Iacob călătoriră diu nou în Egipt și ajunseră înaintea marelui guvernator, Iosif fratele lor. Și Iosif văzând pe Benjamin cu dânșii, zise către cel peste casa sa: „Du pe acești oameni în casă, și junghie vile și le gătește: că cu mine vor mănca oamenii aceștia la amiază. Și făcu acel bărbat după cum îi zise Iosif, duse bărbatul pe oameni în casa lui Iosif”.

5. Dară oamenii se temură, văzând că-i duce în casa lui Iosif, și ziceau: „Pe noi ne-a adus în casă pentru argintul, care dintr'ântăiu a fost pus în sacii noștri, ca

să se năpustească asupra noastră și să se arunce vina asupra noastră, și să ne ia de servi”.

6. Astfel când sosiră la ușa casei lui Iosif, ei spuseră servului: „Domnule! noi întâias dată ne pogorirăm, ca să cumpărăm bucate. Și după ce venirăm la o ospătarie, și am deschis sacii noștri, iată argintul fiecăruia eră în gura sacului său: argintul nostru după greutatea lui; deaceia iarăș l-am adus în mâna noastră. Și alt argint am adus în mâna noastră, ca să cumpărăm bucate; nu știm cine a pus argintul nostru în sacii noștri”.

7. Servul le spuse: „Fiți în pace, nu vă temeți. . . argintul vostru a venit în mâna mea”. Și le scoase lor pe Simeon. Și bărbatul duse pe oameni în casa lui Iosif, și le aduse apă, ca să-și spele picioarele; . . . și ei pregătiră darul lor, până când să vină Iosif la amiază; că ei atuziră că au să prânzească acolo”.

8. „Și venind Iosif acasă, ei îi aduseră lui în casă darul ce aveau și s'au închinat înaintea lui la pământ”. În timp ce frații săi i s'au plecat înaintea lui la pământ, Iosif nu mai avu în mintea sa nici-o urmă de îndoială asupra adevărului visului cu snopii.

9. „Iar el întrebând de buna lor stare, le zise: „Sănătos este părintele vostru, bătrânul acela despre care ați vorbit, mai trăește încă?” Și ei răspunseră: „Servul tău, părintele nostru, este sănătos, el încă trăește. Și ei se plecară și se închinară”.

10. Când Iosif văzu pe Benjamin, spuse: „Acesta este fratele vostru cel mai mic, despre care mi-ați vorbit?” Apoi zise: „Dumnezeu să te miluiască, fiul meu”. Iosif iubi atât de mult pe Benjamin, încât simți dragoste și pentru ceilalți toți frați ai săi, însă nu putu să spună mai mult ci, ieși căutând unde să plângă; și intrând în camera cea mai din lăuntru plânse acolo. Apoi spălându-și fața, eși afară, și stăpânindu-se, zise: „Dați bucatele”.

11. Fură așezate trei mese — una pentru frații lui și una pentru Egipteni. Frații fură foarte mult surprinși când văzură că fusese așezaji la masă fiecare la locul care i se cuvenea după vârsta lor, dela Ruben, cel mai în vârstă, până la Benjamin, cel mai tânăr.

12. Iosif voi să vadă, dacă erau față de Benjamin, atât de geloși, cum fusese cu el; de aceea „le serviau lor bucatele din cele ce erau înaintea lui; și partea lui

Beniamin eră de cinci ori mai mare decât a celorlalți. Și ei hăură și se veseliră cu dănsul“.

13. Iosif încercă să se poarte cu ei în așa fel, spre a-i face să-l înțeleagă mai bine. El rugă pe Dumnezeu să-i dea pricepere și înțelepciune.

Intrebări.

1. Când terminaseră aproape tot grâul pe care-l cumpăraseră din Egipt, ce spuse Iacob fiilor săi?

2. Ce spuse Iuda tatălui său? Ce îi răspunse Iosif? Pentru ce rugă Iuda pe tatăl său să-l lase și pe Beniamin să meargă cu ei? Ce promisiune făcu el?

3. Din ce pricină dădu în sfârșit Iacob voie lui Beniamin, să plece? Ce le spuse Iacob ca să ia spre a aduce guvernatorului? Câți bani luară cu dănsii, de această dată? Pentru ce se rugă Iacob înainte ca ei să fi plecat?

4. Înaintea cui se înfățișară în Egipt, din nou? Când Iosif văzu pe Beniamin că eră cu ei, ce îi spuse, servului care eră în slujba casei sale?

5. Pentru ce se temură ei când îi aduse în casa guvernatorului? Ce se temeau că le va face?

6. Ce spuse servului când ajunseră la use? Ce îi spusera ei că au adus? Ce spusera că nu știu?

7. Ce mângâiere le dădu servul? Pe cine le aduse lor? Ce făcură ei după ce intrară în casă? În timp ce așteptau ca să vină Iosif, ce făcură ei?

8. Ce făcură ei când sosi Iosif acasă? Despre ce amintire nu mai avu Iosif nici o îndoeală?

9. Ce îi întrebă el? Ce răspunseră ei? Ce făcură ei în fața lui Iosif?

10. Ce spuse Iosif când văzu pe Beniamin? Ce nu putu să spună mai mult? După ce plecă de lângă ei, ce făcu el?

11. Câte mese erau așezate? De ce lucru se minunară ei când își luară locurile lor?

12. Ce voi Iosif să cunoască? În ce fel îi încercă pe ei? Cum dovediră ei că nu erau geloși față de Beniamin?

13. Ce încercă Iosif să facă? În cine își puse încrederea sa?

(Se va repetă versetul de memorot!)

A apărut: „Profeți falși și profeții mincinoase“

de P. P. PAULINI

Scrierea aceasta de 88 pagini dă lămuriri asupra „unora cari se intitulează pe nedrept Adventiști de Ziua Șaptea“. Dă largi explicații asupra falsei profeșe din America, Margaret W. Rowen, și arată originea spiritistă și efectele dezaastroase ale așa zisei „mişcări de reformă“ din Europa. În lumina Cuvântului lui Dumnezeu și descoperirilor Spiritului Profetic, explică următoarele puncte: 1) Adventiștii de Ziua Șaptea și îndatoririle cetățenești; 2) Folosirea cărnii de animale curate în alimentație; 3) Este căsătoria păcat și piedecă de a intra în împărăția cerurilor?; 4) Incheerea harului și a sigilării; 5) Este Comunitatea A. Z. Ș., Babilon?

Prețul de vânzare 15 lei.

„CURIERUL MISIONAR“

Foiaia Uniunii Comunităților Eyangelice ale Adventiștilor de Ziua Șaptea din România
apare la două luni

Un număr Lei 4.—

Abonamentul pe an Lei 24.—

Redacția și Administrația: Strada Labirint No. 116 București.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.

TIP. „CUVÂNTUL EVANGHELIEI“ Strada Labirint, 116. București.